



23. januar 2023

FM 2023/164

Hermed fremsættes følgende forslag til forespørgselsdebat i henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til forespørgselsdebat om man skal betragte løsrivelse fra Danmark for at være mere værd end menneskets liv.

(Inatsisartut medlem Aqqalu C. Jerimiassen, Atassut)

Enhver som vokser op og er på vej til at blive voksen vil gerne løsrive sig fra sine forældre. Det er blot en del af livets gang. Det er også det samme med et folk der gerne vil stå på egne ben og ikke være afhængig af andre.

Nogle er sågar begyndt at sige at vi skal løsrive os koste hvad det vil, uanset konsekvenserne så skal Grønland blive til en stat. Skal vi virkelig helt derud hvor det gerne må koste menneskeliv? Det er jo desværre endt med at folk dør, selv om de kunne have modtaget ordentlig behandling i vores sundhedssystem. Nogle siger sågar at det er lige meget om vi har hjemtaget alle sagsområder. Det er forståeligt at man har lyst til at have et land der klare sig selv, men hvis det kan koste menneskeliv, så er det enormt bekymrende fremtid vi kommer i møde som vi bliver nødt til at debattere åbent.

Her kommer det vigtige spørgsmål, hvor meget er et menneskes liv værd? Hvornår skal vi prioritere menneskes levevilkår? Man taler altid om det selvstændige land, vi vil dog herfra hellere tale om og prioritere det selvstændige menneske.

Lad os lige lege med tanken og antage at alle mennesker og alle partier pludselig at enes om selvstændighed nu. Vil det betyde at vi er klar? Er det når der ikke længere er nogen der mener noget andet at man pludselig har økonomiske ressourcer til selvopretholdelse? At vi alle i samfundet pludselig kommer på arbejde og har ikke længere brug for offentlig hjælp?

Fra Atassut er det lige meget om Grønland bliver en stat eller ej. For os handler det om befolkningens ve og vel. I har helt sikkert hørt det før når vi siger Mennesket i Centrum. For det er befolkningen der skal skabe et selvstændigt samfund. Vi som politikere skal blot sørge for at vi ikke hindrer folk og giver befolkningen den frihed de skal have.

For et land er blot smuk natur hvis det ikke har en befolkning.

Mens nogle taler om at opnå et smukt mål, så taler andre om HVORDAN man kan opnå det. Det er forståeligt at debatten foregår skævt og lyder som om at parterne er uenige. Det ender også med at befolkningen lyder splittet i debatterne.

Vi mennesker er jo ikke myrer, og vi er blevet enige om at have demokrati som grundsten i samfundet, derfor vil der uendeligt være uenighed om noget. Men lad os i det mindste være enige



om hvad det er vi taler om. Når vi f.eks taler om selvstændighed, er det en diskussion om man vil det eller ej? Eller er det en diskussion om hvordan man gerne vil derhen? Nogle der gerne vil tale om målet, mens andre prøver at tale om hvordan folk skal have bedre vilkår.

”I er unge mennesker, tro på jer selv” siger folk. Ja, vilje giver styrke. Hvis det blot er viljen der skal til, hvorfor er vores land ikke blevet til en stat gennem mere end 40 år? Langt de fleste har jo hele tiden haft viljen.

Folk stemmer politikere der gerne vil skabe en stat, det har de gjort i mange år, vi kan også regne med at det igen sker til næste valg. Hvorfor er der så ingen der har krævet en afstemning? Hvis der kom en afstemning i morgen ved i nok allerede hvad vi selv ville stemme.

Vi kan ikke blive ved med at skyde skylden på andre, vi er nødt til også at kigge indad og indse de ting som vi selv er nødt til at være bedre til. Når vi selv begynder at tage ansvar, så er det der vi begynder at rykke os og opnå noget. Staten er vi nødt til selv at skabe fra bunden, den bliver ikke foræret af nogen oppefra, og slet ikke ved at give skylden på nogen.

Man har nu officielt sagt undskyld. Det næste skridt at vi selv tager ansvar fra nu af, uden at være afhængig af de offentlige. Lad os afslutte debatten om man vil selvstændighed eller ej, og bringe diskussionen videre og tale om HVORDAN vi kommer videre.

Lad os ikke stoppe ved udråbelse af hensigten, lad os tage ansvar, indrømme egne fejl, ikke give skylden til andre, ikke tage offerrollen, lad os diskutere hvad vi kan gøre.

”Vi kan ikke blive ved med at bære vores børn” Lad os stole på at folk kan være selvstændige.